

Melkein vuosi Myanmarissa

Joona ja Helene Toivasen lähettikirje

3/2020 – 27. heinäkuuta 2020

Kodin tunne kasvaa

Onko hassua, jos yksi huonekalu luo kodista kotoisamman ja tuo tullessaan kodin tunnelman? Olemme asuneet uudessa asunnossa jo kolme kuukautta ja meillä ei ole ollut varsinaista ruokapöytää. Keittiössämme on vain korkea saarekepöytä, jonka ympärillä on pari

jakkaraa. Vaikka seisomapöytää suositellaan nykyään toimistotyöskentelijöille, en ole varma päteekö sama ergonomian ihanne ruokailuun. Olosuhteiden pakosta olemme kuitenkin syöneet saarekkeen ääressä ja toisinaan seisten ruokaillessa jää epämiellyttävä kiireen tuntu.

Viime viikolla ostimme kadun varresta suuren höylätyn ja lakatun puun siivun, johon teetin läheisessä metallipajassa jalat. On kummallista, kuinka yksi huonekalu on tehnyt kodistamme kodikkaamman. Pöydän ääressä istuessa ja aamukahvia siemaillessa tuntuu jotenkin siltä, että elämän palaset loksahtavat kohdalleen ja alamme pikkuhiljaa sopeutua Yangoniin. Ehkäpä syynä on pikemminkin se, että ystäväpiirimme on Covid-kriisistä huolimatta kasvanut, kielitaitomme on karttunut, urheiluharrastuksia löytynyt ja olemme päässeet jopa opetustyön makuun.

Koulun alku ilman oppilaita

Taisin edellisessä kirjeessämme mainita, että meidän oli aikomus avata teologinen instituutti jo kesäkuussa ja aloittaa itekin varsinainen opetustyö. Luterilaisen kirkon presidentti Martin ounasteli kuitenkin, että Covid-kriisi jatkuu Myanmarissa vielä kuukausia, minkä takia päätimme koulun hallituksen kanssa pitää koulu suljettuna vielä ensimmäisen lukukauden ajan. Olimme toki pettyneitä, sillä toivoimme pääsevämme oikean työn makuun mahdollisimman pian. Emme halunneet silti ottaa riskiä, sillä kristilliset koulut eivät ole Myanmarissa rekisteröityjä, minkä takia uutiset tartunnoista saattavat pahimmassa tapauksessa aiheuttaa pahennusta, mikä voisi puolestaan tarkoittaa koulun lopullista sulkemista. Vaikka kristittyjä ei Myanmarissa avoimesti vainota, jotkut suhtautuvat kristittyihin negatiivisesti ja Pohjois-Myanmarissa valtion sotilaat ovat eräiden kristillisten nettijulkaisujen mukaan polttaneet toisinaan jopa kirkkoja. Kirkkomme presidentti näytti meille kokouksessa erästä

Kuvassa: Opettajakolleegamme koulutuspäivänä. Kuvassa vasemmalta lukien Helene, Vully, Mary, Martin, Zova ja Joonna.

lentolehtistä, jossa äärioikeistolainen buddhalainen järjestö levitti ilkeitä huhuja kristityistä. Voitte muistaa rukouksissanne Myanmarin kristittyjä ja erityisesti niitä, jotka asuvat maan pohjois-osissa.

Emme halunneet olla toimettomia ensi lukukauden alkuun asti, joten päätimme odotellessa keskittyä opettajien koulutukseen. Opiskelemme toki Burman kieltä vielä arkisin, mutta opetamme nyt kerran viikossa teologisen instituutin opettajakuntaa eri aiheista. Helene keskittyy opetuksen metodiikkaan ja Joonna opettaa

pääasiassa hermeneutiikkaa luterilaisella korostuksella. Teologisen instituutin opettajat ovat innokkaita oppimaan uutta, vaikka opetustavoitteiden selkeä muotoilu ja eri metodien ymmärtäminen onkin haastavaa. Täälläpäin opetetaan pääasiassa luennoiden, eikä ryhmätöitä tai muunlaisia opiskelutapoja suosita. Tavoitteemme on ennen kaikkea inspiroida opiskelijoita ja opettajia, sillä teologia itsessään on ihanan ihmeellinen ja mielenkiintoinen tieteenala. Olisihan hienoa, jos meissä kaikissa palaisi koko elämän kestävä tiedonjano ja opiskelun rakkaus!

Haluaisimme syksyn alkupuolella matkustaa Myanmarin pohjois-osaan, jossa sijaitsevat yhteistyökirkkomme suurimmat seurakunnat ja järjestää paikan päällä koulutusta. Meidän oli oikeastaan jo toukokuussa tarkoitus pitää Kalemyon kaupungissa liturgiikkaseminaari, mutta se lykkääntyi eteenpäin pandemian takia. Kriisin aikana olemme pohtineet instituutin työntekijöiden kanssa koulun tulevaisuutta ja luoneet myös sääntöjä koulun hallintoa varten. Tällä hetkellä teemme pääasiassa työtä yhden luterilaisen kirkon parissa, mutta unelmoimme laajemmasta yhteistyöstä muiden paikallisten luterilaisten kanssa.

Jos käännyn oikealle, näytänkö vilkkua, huidonko kädellä vai käytänkö äänimerkkiä?

Taisin edellisessä kirjeessä mainita, että minun täytyi suorittaa ajokoe saadakseni paikallisen ajokortin. Ajokokeeseen kuului valintakoe sekä peruutusharjoitus ja aluksi luulin, että tällainen lyhyt ajokoe oli vain ulkomaalaisille, joilla on jo ajokortti. Kuulin myöhemmin, että tämä olikin varsinainen ajokoe, mikä tarkoittaa sitä että Myanmarissa ajokorttia varten ei tarvitse mennä lainkaan autokouluun vaan ajokoetta varten opiskellaan autorekisterikeskuksen myöntämän vihkosen avulla, jossa on oikeat vastaukset valintakysymyksiin. Varsinaisessa ajokokeessa ajetaan kierros parkkipaikalla ja sen jälkeen peruutetaan kahden tolpan väliin niin, että auton renkaat eivät kosketa rajaviivoja. Edellytyksenä on, että joku tuttu lainaa autoaan ja ajamista harjoitellaan jossain pikkukadulla tai parkkipaikalla. Luulen, että suurin osa ajokortin suorittaneista eivät ymmärrä teoriakokeesta juuri mitään, vaan oppivat valitettavasti ”katujen liikennesäännöt” katsomalla miten muut ajavat. Tämä selittää yhtä ja toista täkäläisestä liikennekäyttäytymisestä ja selittää muun muassa sen, miksi esimerkiksi Yangonissa poliisit ohjaavat liikennettä risteyksissä, missä on aivan toimivat liikennevalot. Liian usein tapahtuu, että autoilijat ajavat valoista huolimatta risteyksen keskelle tukkien tien niin, että valojen vaihtumisen jälkeen risteyksen toiselta puolelta tulevat autot eivät mahdu ajamaan läpi.

Yangonissa käytetään myös äänimerkkiä hyvin vapaamielisesti, vaikka lukemassani teoriakokeen vihkossa sanotaan selvästi, että sitä tulee käyttää vain vaaratilanteen välttämiseksi. Tiedän, että suuri osa paikallisista kuskeista ei ole ymmärtänyt tätäkään liikennesääntöä, sillä äänimerkkiä käytetään täällä jatkuvasti ja yleensä vilkkujen sijaan ilmaisemaan sitä, että käännyttään tai vaihdetaan kaistaa. Jos äänimerkki ei riitä, kuski saattaa sen lisäksi työntää kätensä ikkunasta käänntymisen merkiksi.

Hätävilkkuilla ilmaistaan täällä kuulemma sitä, että kaistan vaihtamisen sijaan ajetaan samaa kaistaa suoraan eteenpäin. En vielä tiedä mitä merkkiä käytetään jos oikeasti halutaan varoittaa muita liikenteessä liikkujia onnettomuudesta tai muusta hätätilanteesta. Ehkäpä siinä tapauksessa pidetään tuulilasinyyhkimä päällä, roiskitaan tuulilasin pesunestettä jatkuvalla syötöllä tai vilkutellaan peruutusvaloja?

Kaikesta tästä huolimatta onnettomuuksia sattuu täällä yllättävän vähän. Tiet ovat niin kehoja, että ajonopeus on liikenteessä yleensä aika alhainen.

Joka tapauksessa onnettomuudet voivat olla kohtalokkaita. Yangonin keskustassa moottoripyörät ovat kiellettyjä. Niinpä köyhempi väestö ei matkusta busseissa, vaan lava-autossa, jossa on lavan yllä metallinen häkki ja pressukatto. Näissä autoissa matkustajat istuvat vierivieressä lavalla lattialla ja auton lavalle saattaa ängettä jopa parisenkymmentä ihmistä. Turvavöitä ei tietenkään ole.

Kuvassa: Teologisen instituutimme oppilaat ajavat joka sunnuntai kirkkoon tällaisella lava-autolla asuntolasta tunnin ajomatkan.

Mitä rakkaus herättää?

Kuuntelimme raamattupiirissä Rowan Williamsin lyhyttä puheenvuoroa Jeesuksen seuraamisesta. Hän sanoi, että Jeesuksessa Jumalan täyteys liittyi ihmiseen täydellisellä tavalla, mutta paradoksaalisesti Jumalan rakkaus Jeesuksessa toi esille häntä ympäröivissä ihmisissä erilaisia reaktioita. Joissakin rakkaus herätti oman minän yksinäisyyden ja pienuuden kokemuksen, kaipauksen sisäiseen parantumiseen sekä vastarakkautta. Joissakin rakkaus herätti kuitenkin täysin vastakkaisia tunteita, kuten kateutta, vihaa ja pelkoa. Ehkä olemme kokeneet saman omassa elämässämme? Eikö ole kummallista, miten rakkauden näkeminen voikaan herättää toisinaan meissäkin ristiriitaisia tunteita, aivan kuten vanhemmassa veljessä Jeesuksen vertauksessa tuhlaajapojasta? Ehkäpä pelkäämme, että rakkaus on katoava luonnonvara ja ehkä pelkäämme, että jos jotakuta toista rakastetaan paljon, meitä rakastetaan vähemmän. Syy siihen, että Jumalan armo ja rakkaus synnyttää toisinaan kateutta ja katkeruutta, lienee siinä että pelkäämme ettei rakkautta riitä enää meille itsellemme. Elämämme kärsimys ja kipu muistuvat mieleen ja herättävät meissä epäilyksiä: Entä jos Jumala rakastaa jotakuta toista enemmän kuin minua. Entä jos Jumala on minut hylännyt. Entä jos Jumala ei kuuntelekaan minun rukouksiani tai näe kärsimystäni.

Ehkäpä juuri tämän inhimillisen pelon tähden Paavali kirjoittaa niin voimakkaasti rakkaudesta, joka on Jumalan olemus: *Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei*

Kuvassa: Monet meille itsestäänselvät asiat eivät toimi täällä niin helposti kuten luulisi. Yritin jonkin aika sitten tehdä tilinsiirron paikallisen pankkini tililtä luterilaisen instituutin tilille vuosibudjettia varten. Instituutin tili on eräässä toisessa paikallisessa pankissa ja pitkän kyselyn tuloksena minulle selitettiin, että tilinsiirrot onnistuvat Myanmarissa vain pankin sisäisesti. Jos haluaa siirtää rahaa pankista toiseen, on otettava summa ulos käteisenä ja rahdattava se itse toisen pankin konttoriin, jossa voi tallettaa rahan haluamalleen tilille. Niinpä otin mukaani mahdollisimman nuhjuisen mustan kangaskassin, johon sitten lapiointiin miljoonia opetustyön katteeksi ja kannoin sen muutaman korttelin päähän toiseen pankkiin. Tuntui arveluttavalta kuljettaa niin paljon rahaa ihmisten ilmoilla, mutta onneksi sain lopulta "tilinsiirron" tehtyä. Täällä käteisellä asiointi on yleistä ja usein näkee pankeissa muitakin asiakkaita, jotka tuovat tai vievät kasseissa paksuja setelinippuja kuin Roope-setä konsanaan.

pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa usko, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa. 1 Kor 13.

Elämämme kärsimys ei ole merkki siitä, että Jumala ei rakastaisi tai että Jumala olisi meidät hylännyt. Kärsimys on maailman todellisuus, millä ei ole itsessään merkitystä. Kärsimys saa merkityksensä siitä, että vain rakkaus vastaa kärsimyksen haasteeseen ja näin antaa merkityksen, suunnan ja syyn elämälle. Jokaisella ihmisellä on elämässään oikeastaan vain kaksi suuntaa: Voimme uskoa joko siihen, että elämä on pohjimmiltaan eloonjäämisen taistelua ja kärsimystä tai voimme uskoa, että elämä on pohjimmiltaan rakkautta. Tämä on se "uskon hyppy", jonka kautta ihminen löytää pahassa maailmassa todellisen minänsä aina ehdoitta rakastettuna ja armahdettuna.

Siunausta, armoa ja rauhaa toivottaen,
Joona ja Helene Toivanen

Sähköposti: joona.toivanen@sley.fi, helene.toivanen@sley.fi Seuraa meitä Instagramin ja Facebookin kautta. Lähetämme viikoittain kuvia ja uutisia töistämme ja elämästämme. Instagram: **toivasetmissio**. Facebook: **Toivaset Missio**

Rukous- ja kiitosaiheita:

- Kiitämme ystävistä ja esirukouksesta. Kiitämme siitä, että ystäväpiirimme Yangonissa on kasvanut ja että elämän palaset alkavat löytää paikkansa.
- Rukoilemme yhteistyökirkkomme puolesta Myanmarissa. Rukoilemme viisautta kirkon johtajille ja päättäjille.
- Rukoilemme opiskelijoiden puolesta ja että saisimme vihdoin aloittaa opetustyön lokakuussa.

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea **Joona ja Helene Toivasen** työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: F113 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH.

Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään "**Joona ja Helene Toivasen rengas**" + oma kotiseurakuntasi.

- Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 09 251 39 228
- Viitenumero- ja osoiteasioissa sinua palvelee Sinikka Ahvenainen sinikka.ahvenainen@sley.fi tai puh. 050 348 4645.
- Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

- Keräyslupa 2017-2021: RA/2017/100 Keräysaika: 31.1.2017-31.12.2021